

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 316/2015-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, Klincová 35, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 431/2010-192 z 24. októbra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 96/2013 z 21. januára 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2014 elektronickými prostriedkami a 10. júla 2014 poštou doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Júliusom Jánošíkom, Klincová 35, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 431/2010-192 z 24. októbra 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 96/2013 z 21. januára 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka si návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) 23. apríla 2007 uplatnila proti Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a. s. (ďalej aj „odporkyňa“ alebo „všeobecná zdravotná poisťovňa“), nárok na zaplatenie istiny z dôvodu oneskoreného uhradenia faktúr za lieky a zdravotnícke pomôcky zo strany zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA DRUŽSTEVNÁ ZDRAVOTNÁ POISŤOVŇA (ďalej len „zdravotná poisťovňa Perspektíva“) s vyčíslením sankcie 0,1 % z omeškania za každý deň omeškania so zaplatením jednotlivých faktúr podľa § 34 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení účinnom v rozhodnom čase [ďalej len „zákon č. 273/1994 Z. z.“ (17. júla 1999, pozn.)]. Zdravotná poisťovňa Perspektíva bola zrušená rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo zdravotníctva“) č. k. 3215/1999-A z 1. júla 1999 (právoplatným 17. júla 1999, pozn.). Krajský súd uznesením sp. zn. 7 K 70/01 z 20. apríla 2001 vyhlásil na majetok zdravotnej poisťovne Perspektíva (úpadca, pozn.) konkurz, ktorý bol uznesením tohto súdu č. k. 7 K 70/01-1404 zo 14. decembra 2006 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 20/07

z 22. februára 2007 zrušený z dôvodu, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu výdavkov a odmeny správcu konkurznej podstaty. Na základe uvedených skutočností bola zdravotná poisťovňa Perspektíva 8. augusta 2007 vymazaná z obchodného registra. Sťažovateľka si pohľadávku voči odporkyňi uplatnila z dôvodu, že podľa jej názoru je odporkyňa právnou nástupkyňou Všeobecnej zdravotnej poisťovne, verejnoprávnej inštitúcie, na ktorú prešla platobná povinnosť zo zdravotnej poisťovne Perspektíva v plnom rozsahu. Okresný súd návrh sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 39 C 248/2007 z 18. júna 2010 (ďalej len „rozsudok z 18. júna 2010“) zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky bol rozsudok okresného súdu z 18. júna 2010 potvrdený ako vecne správny rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 431/2010 z 24. októbra 2012 (napadnutý rozsudok, pozn.). O dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu z 24. októbra 2012 rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením, ktorým dovolanie odmietol.

Za správny považuje sťažovateľka názor, podľa ktorého je *«... pre následky rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva číslo 5215/1999-A zo dňa 01. 07. 1999, právoplatného dňa 17. 07. 1999 rozhodujúca právna úprava § 34 zák. č. 273/1994 Z. z. platná v rozhodnom čase, t. j. 17. 07. 1999», zatiaľ čo právny názor všeobecných súdov, podľa ktorého je... „rozhodujúca právna úprava, ktorá bola prijatá po rozhodnom čase, t. j. po 17. 07. 1999 a teda právna úprava, ktorá v rozhodnom čase neexistovala (zákon č. 581/2004 Z. z.)», považuje za taký, ktorý je založený na spätnom pôsobení právnych predpisov a retroaktívnom výklade právnych noriem.*

Sťažovateľka s poukazom na princíp právnej istoty a zákaz spätnej účinnosti právnych noriem namieta, že *„Spoločným menovateľom oboch citovaných zásad je skutočnosť, že právne predpisy platia svojimi účinkami do budúcnosti a tieto nemajú spätnú účinnosť. Vo výnimočných prípadoch spätná účinnosť je prípustná len priamou a jasnou úpravou obsiahnutou v zákone /prechodných ustanoveniach/. Uvedené garantuje predvídateľnosť práva, keď akékoľvek konanie súkromných subjektov, štátu a pod. je predvídateľné a jeho následky sú jasné v okamihu konania. Nie je možné pripustiť situáciu, v zmysle ktorej by konanie orgánov štátnej správy malo iné účinky v čase prijatia*

rozhodnutia a iné po uplynutí určitej doby. Uvedené je významné aj z pohľadu konania osôb dotknutých predmetným rozhodnutím orgánu štátnej správy, keď reakcie dotknutých osôb sú podmienené následkami, ktoré môže mať rozhodnutie orgánu štátnej správy.“

Podľa sťažovateľky je zrejmé, že „výklad všeobecne záväznej právnej úpravy prezentovanej konajúcimi súdmi nerešpektuje ústavu SR a ústavou garantované princípy právneho štátu, keď sa jedná o výklad retroaktívny a zavádzajúci princíp absolútnej právnej neistoty a nepredvídateľnosti konania orgánov štátnej správy.

Výklad sťažovateľa je však v úplnosti konformný s ústavou SR a jej zásadami, keď na jeho základe je v úplnosti zrejmé aké následky vyvoláva to ktoré rozhodnutie orgánu štátnej správy /rešpektuje princíp zákazu spätnej účinnosti právnych noriem a princíp právnej istoty/.

Podľa názoru sťažovateľa je nevyhnutné, aby všeobecný konajúci súd volil výklad práva, ktorý je súladný s Ústavou SR... V dôsledku uvedeného je súd povinný uplatniť výklad, podľa ktorého pre posúdenie veci je rozhodujúca právna úprava existujúca v čase rozhodnutia orgánu štátnej správy vo veci.

Vo veci nie je prípustné, aby vo vzťahu k sťažovateľovi, najprv vznikol stav, že záväzky voči nemu najprv prejdú na určitý subjekt po splnení presne definovaných zákonných podmienok, avšak po tom čo tieto zákonné podmienky sa naplnia, tak súdy s poukazom na neskôr prijatú právnu úpravu príjmu záver, že k prechodu týchto záväzkov nedošlo.

Je nevyhnutné rozlišovať medzi následkami danými právnou úpravou a časom, kedy sú splnené všetky podmienky významné z pohľadu rozhodnej právnej úpravy. Skutočnosť, že niektoré podmienky pre prechod záväzkov dané rozhodnou právnou úpravou sú splnené neskôr, nič nemení na skutočnosti, že zákonný následok sa riadi právnou úpravou, ktorá bola rozhodná v čase rozhodovania správneho orgánu. Vo veci nie je možné, aby následky rozhodnutia správneho orgánu sa riadili právnou úpravou, ktorá nadobudla platnosť a účinnosť po prijatí rozhodnutia správneho orgánu.“

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej zdôrazňuje, že všeobecné súdy sa jej zásadnej námietke týkajúcej sa spätného pôsobenia zákonov vôbec nevenovali, pričom

„• poukazovali na právnu úpravu prijatú po prijatí samotného rozhodnutia správneho orgánu,

• touto právnou úpravou argumentovali,

• od tejto právnej úpravy odvodzovali prijímané právne závery, avšak v priebehu celého súdneho konania nereagovali žiadnym spôsobom na otázku spätného pôsobenia týchto právnych predpisov a na skutočnosť, že nimi prezentovaný výklad je výkladom retroaktívnym“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj podľa Čl. 14 ods. 1 vyhlášky ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb. o Medzinárodnom pakte o občianskych a politických právach a Medzinárodnom pakte o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, ako aj právo na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy SR boli rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 431/2010-192 zo dňa 24. 10. 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 96/2013 zo dňa 21. 01. 2014 porušené.

2. Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 431/2010-192 zo dňa 24. 10. 2012 a zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 96/2013 zo dňa 21. 01. 2014. Vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú povinní zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľa spoločne a nerozdielne.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Inými slovami, ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 12 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 medzinárodného paktu napadnutým uznesením najvyššieho súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Nosnou námietkou sťažovateľky, ktorou odôvodňuje porušenie svojich práv podľa ústavy, dohovoru a medzinárodného paktu, je retroaktívna aplikácia právnej normy všeobecnými súdmi, keďže tieto pri posúdení spornej pasívnej vecnej legitímácii odporkyne (otázka prechodu záväzkov zrušenej zdravotnej poisťovne Perspektíva na odporkyňu) postupovali v rozpore s ich povinnosťou aplikovať na vec rozhodnú právnu úpravu, ktorou je právna úprava platná a účinná v čase rozhodnutia ministerstva zdravotníctva o zrušení zdravotnej poisťovne Perspektíva (§ 34 zákona č. 273/1994 Z. z.).

Vzhľadom na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010), ústavný súd preskúmal v prvom rade tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojich práv podľa ústavy, dohovoru a medzinárodného paktu napadnutým rozsudkom krajského súdu.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že najvyšší súd sa v dovolacom konaní nezaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu (dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 96/2013 z 27. januára 2014 odmietol pre neprípustnosť, pozn.). Ústavný súd preto napadnutý rozsudok krajského súdu preskúmal z hľadiska možného porušenia sťažovateľkinho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj v spojení s namietaným porušením ďalších v sťažnosti označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práva podľa medzinárodného paktu, sústreďujúc sa pritom na posúdenie, či je napadnutý rozsudok krajského súdu ústavne akceptovateľným

spôsobom odôvodnený a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a to s prihliadnutím na sťažovateľkinu nosnú námietku týkajúcu sa posúdenia spornej pasívnej vecnej legitímácie odporcu v nadväznosti na retroaktívnu aplikáciu právnych predpisov.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Pri preskúvaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd zohľadňoval svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ani súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 78/03).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované

so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Z judikatúry ústavného súdu rovnako vyplýva, že k definičným znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktívneho výkladu právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv občanov a právnej istoty (I. ÚS 238/04). Ak sa retroaktívne interpretovaná právna normy aplikuje, potom možno hovoriť o jej retroaktívnej aplikácii, ktorá je taktiež v rozpore s princípom právneho štátu zakotveným v čl. 1 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v súvislosti s tvrdením sťažovateľky o retroaktívnom výklade právnych predpisov v nadväznosti na posúdenie pasívnej vecnej legitímácie odporkyne poukazuje najmä na túto časť odôvodnenia krajského súdu:

«V danom prípade si navrhovateľ uplatňuje voči odporcovi nárok na zaplatenie sumy 34.807,19 EUR (1.048.601,57 Sk) s príslušenstvom z dôvodu oneskoreného uhradenia faktúr za lieky a zdravotnícke pomôcky zo strany zdravotnej poisťovni PERSPEKTÍVA DRUŽSTEVNÁ ZDRAVOTNÁ POISŤOVŇA s vyčíslením sankcie 0,1 % z omeškania za každý deň omeškania so zaplatením jednotlivých faktúr podľa zákona č. 273/1994 Z. z., ktorá bola po zrušení konkurzu vymazaná z obchodného registra dňom 08. 08. 2007. V tomto konaní nebola sporná výška pohľadávky, ktorá bola riadne zistená správcom konkurznej podstaty, ani skutočnosť, že navrhovateľ neprijal návrh na uzavretie zmluvy spoločnosťou Veriteľ, a. s., na základe ktorej mohlo dôjsť k doplateniu pohľadávky navrhovateľa do celej výšky istiny. V celom spore bola sporná pasívna legitímácia odporcu, prechod záväzkov zrušenej družstevnej zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, verejnoprávnu inštitúciu a tým na odporcu ako právneho nástupcu verejnoprávnej inštitúcie po jej transformácii. Z rozhodnutia Ministerstva zdravotníctva SR, č. 3215/1999 zo dňa 01. 07. 1999 mal preukázané, že Družstevná zdravotná poisťovňa Perspektíva bolo zrušená a v zmysle § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. prešli poisťenci zrušenej zdravotnej poisťovne do Všeobecnej zdravotnej poisťovne a súčasne na ňu prešli aj záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam. Dňa 17. 11. 2000 bola uzavretá zmluva

o použití účelových finančných prostriedkov medzi Ministerstvom zdravotníctva SR a likvidátorom zdravotnej poisťovne a Všeobecnou zdravotnou poisťovňou s dodatkom zo dňa 23. 01. 2001. Z nej vyplynulo, že záväzky sa uspokojia z mimorozpočtových prostriedkov Všeobecnej zdravotnej poisťovne. Záväzky boli uspokojené do výšky 71 % odsúhlasenej pohľadávky a takýmto spôsobom „pomerne“ v časti 695.020,00,- Sk (oproti uplatňovanej istine 976.152,- Sk) bol uspokojený aj navrhovateľ. Zákonom č. 233/2001 Z. z., platný od 27. 06. 2001 a účinný od 01. 07. 2001, bolo zmenené ustanovenie § 34 Zrušenie a zánik rezortnej poisťovne zákona č. 273/1994 Z. z. Mal za preukázané, že rozhodnutím zo dňa 19. 12. 2001 č. k. M/5068/2001 Ministerstvo zdravotníctva SR zrušilo časť rozhodnutia s textom, že „na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu prechádzajú záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam, pohľadávky na poistnom a poplatky z omeškania“ z dôvodu, ministerstvo rozhodlo v rozpore s právnou úpravou, porušením ust. § 34 ods. 3 a 4 zákona č. 273/1994 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že prechod práv a záväzkov upravuje zákon, a to tak, že prechádzajú až po likvidácii a že zákon upravuje spôsob prechodu záväzkov zrušenej poisťovne až do jej zániku. To znamená, že najprv musela prebehnúť likvidácia, a až potom mohli na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu prejsť záväzky, ktoré nebolo možné uspokojiť v likvidácii. Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že za účelom plnenia úlohy vlády oddlžovania rezortu zdravotníctva, z prostriedkov štátu vyčlenených na jeho zabezpečenie, bola založená akciová spoločnosť Veriteľ, a. s. Spoločnosť Veriteľ, a. s. zaslala navrhovateľovi zmluvu, ktorou by došlo k odkúpeniu pohľadávky v zostatkovej časti istiny, avšak navrhovateľ odmietol túto zmluvu uzavrieť, a tak k postúpeniu a uhradeniu pohľadávky nedošlo. Mal za preukázané, že uspokojenie pohľadávok veriteľov zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA prebehlo v priebehu rokov 2000 až 2006 z mimorozpočtových finančných prostriedkov prostredníctvom Všeobecnej zdravotnej poisťovne, oddlžením prostredníctvom Sociálnej poisťovne a prostredníctvom spoločnosti Veriteľ, a. s. Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 7K 70/01-1404, zo dňa 14. 12. 2006, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR 6 Obo 20/07, zo dňa 22. 02. 2007 rozhodol o zrušení konkurzu a PERSPEKTÍVA družstevná zdravotná poisťovňa bola vymazaná z obchodného registra zo zákona dňom 08. 08. 2007. K zrušeniu konkurzu a výmazu zdravotnej poisťovne došlo v čase, keď zákon

č. 273/1994 Z. z. bol zrušený zákonom č. 581/2004 Z. z., ktorý prechod záväzkov neupravuje. Z vyššie uvedeného vyplýva, že právna úprava, ktorá upravovala vysporiadanie záväzkov zo zrušenej zdravotnej poisťovne sa viackrát menila v dôsledku nedostatočnej legislatívy a nedostatku skúsenosti s likvidáciou zrušenej zdravotnej poisťovne.

Podľa názoru odvolacieho súdu je nesporné, že navrhovateľ eviduje pohľadávku voči zrušenej poisťovni, avšak tak isto je nesporné, že na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s. neprešli záväzky zo zrušenej zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA. Na odporcu Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s. nemohli prejsť záväzky zo zrušenej zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA z dôvodu, že neboli naplnené zákonom stanovené predpoklady na prechod záväzkov odporcu. Podľa § 34 ods. 1 písm. c/ zákona č. 273/1994 Z. z., účinného od 01. 07. 2001, Rezortná poisťovňa sa zrušuje rozhodnutím o zrušení povolenia na zriadenie rezortnej poisťovne. Išlo o zrušenie poisťovne bez právneho nástupcu, teda o univerzálnu sukcesiu, a na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, verejnoprávnu inštitúciu mali zo zákona prejsť za splnenia určitých podmienok, záväzky zrušenej zdravotnej poisťovne. Čas prechodu záväzkov zo zrušenej zdravotnej poisťovne v zmysle § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. mal nastať až vtedy, ak ich nie je možné uspokojiť z majetku zrušenej poisťovne. To bolo možné iba vtedy, ak by prebehla likvidácia majetku poisťovne a po jej ukončení. Až ukončením likvidácie by bolo možné ustáliť, ktoré záväzky a pohľadávky a v akom rozsahu zostali neuspokojené. Ako už uviedol súd prvého stupňa, ide o osobitný prípad univerzálny sukcesie, v ktorom pri zrušení právneho subjektu likvidáciou, práva a povinnosti prechádzajú na právneho nástupcu v rozdielnom časovom odstupe; niektoré dňom zrušenia (prevzatie poisťencov), iné až po zániku právneho subjektu (záväzky). Zostatok neuspokojených záväzkov bolo možné hodnoverne ustáliť len na základe účtovnej závierky vyhotovenej likvidátorom alebo v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok zrušenej poisťovne, najskôr vydaním rozhodnutia konkurzného súdu o zrušení konkurzu, že majetok úpadcu nepostačuje na úhradu výdavkov a odmeny správcu. Nakoľko bol konkurz na zrušenú zdravotnú poisťovňu PERSPEKTÍVA skončený až ku dňu 22. 02. 2007, k prechodu záväzkov na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s. nemohlo dôjsť. Zákon č. 581/2004 Z. z., ktorým bol zrušený zákon č. 273/1994 Z. z. prechod záväzkov neupravuje.

Odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že ust. § 34 ods. 6 zákona č. 273/1994 Z. z. účinného od 01. 01. 2003 bolo doplnené tým, že ak zdroje z vymožených pohľadávok zrušenej zdravotnej poisťovne nestačia na úhradu pohľadávky, uhrádzajú sa zo zdrojov ustanovených zákonom o štátnom rozpočte alebo z iných účelovo určených zdrojov len do výšky istiny. Záväzky zrušenej poisťovne sa uhrádzajú pomerne. V tomto ustanovení sa jednoznačne upravovalo, vzhľadom k výkladovým problémom, ako sa má hradiť, teda sa má hradiť iba do výšky istiny, a pomerne.

Zdravotná poisťovňa PERSPEKTÍVA bola zrušená pred cca. 13 rokmi. Odvolací súd má za preukázané, že počas rokov 2000 až 2006 prebiehalo uspokojovanie pohľadávok veriteľov zrušenej zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA viacerými spôsobmi, a to exekučnými konaniami, súdnymi výkonmi rozhodnutí, oddĺžením v rámci trojdohody medzi Ministerstvom zdravotníctva SR, Všeobecnou zdravotnou poisťovňou a likvidátorom z mimorozpočtových zdrojov, oddĺžením prostredníctvom Sociálnej poisťovne, a najmä cez spoločnosť Veriteľ, a. s.

Navrhovateľovi bola ponúknutá možnosť uspokojenia jeho pohľadávky do výšky istiny spoločnosťou Veriteľ, a. s., ktorá na to aj od štátu obdržala finančné prostriedky. Navrhovateľ túto možnosť odmietol a trval na úhrade od Všeobecnej zdravotnej poisťovne, konal tak na základe jeho slobodného rozhodnutia.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, že k prechodu záväzkov zo zrušenej zdravotnej poisťovne PERSPEKTÍVA na Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, verejnoprávnu inštitúciu nedošlo do času jej pretransformovania na akciovú spoločnosť, pretože neboli naplnené Zákonom stanovené predpoklady na prechod záväzkov na právneho predchodcu odporcu. Zákonom č. 581/2004 Z. z. (účinný od 01. 11. 2004) došlo k zrušeniu zák. č. 273/1994 Z. z. Preto je tiež správny záver súdu prvého stupňa o tom, že záväzky, ktoré do 01. 11. 1994 na právneho predchodcu odporcu neprešli, nemôže žalovaný odporca ani v budúcnosti prevziať. Súd prvého stupňa preto správne návrh navrhovateľa pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie odporcu v celom rozsahu zamietol.»

Z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd v ňom reagoval na podstatnú námietku sťažovateľky týkajúcu sa použitia relevantnej právnej normy, a podľa názoru ústavného súdu sa s ňou ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal.

Sťažovateľka vychádza z nesprávnej prezumpcie, že právna úprava § 34 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom k 17. júlu 1999, ktorú mal krajský súd v jej veci aplikovať (keďže k tomuto dátumu nadobudlo rozhodnutie ministerstva zdravotníctva o zrušení zdravotnej poisťovne Perspektíva právoplatnosť, pozn.), je právnym základom pre prechod záväzkov majetkovo-právnej povahy na odporkyňu *ex lege*. Podľa § 34 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom k 17. júlu 1999 (obdobne aj v znení účinnom od 1. júla 2001, pozn.) však záväzky zrušenej poisťovne prechádzajú na všeobecnú zdravotnú poisťovňu alebo na inú poisťovňu, ktorá prevzala poistencov zrušenej zdravotnej poisťovne až vtedy, keď z majetku zrušenej poisťovne nie je možné uspokojiť záväzky poisťovne voči zdravotníckym zariadeniam, nie už samotným zrušením poisťovne, pričom ani následný vstup zrušenej zdravotnej poisťovne do likvidácie (§ 34 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. v znení účinnom k 17. júlu 1999, ako aj v znení účinnom od 1. júla 2001, pozn.) alebo vyhlásenie konkurzu na majetok zrušenej zdravotnej poisťovne neznamenujú bez ďalšieho, že z majetku zrušenej zdravotnej poisťovne nie je možné uspokojiť záväzky voči zdravotníckym zariadeniam (pozri k tomu uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 22/2010 z 25. januára 2012).

Vzhľadom na uvedené je preto z ústavného hľadiska akceptovateľný názor krajského súdu o tom, že za platnosti a účinnosti zákona č. 273/1994 Z. z. na odporkyňu (resp. jej právnu predchodkyňu Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, verejnoprávnu inštitúciu) neprešli záväzky zrušenej zdravotnej poisťovne Perspektíva pre nenaplnenie zákonom stanovených predpokladov. Keďže zákon č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotných poisťovniach“), ktorým bol s účinnosťou od 1. novembra 2004 zrušený zákon č. 273/1994 Z. z., prechod záväzkov neupravoval a

keďže k zrušeniu konkurzu vyhláseného na majetok zdravotnej poisťovne Perspektíva došlo až 22. februára 2007 s následným výmazom zrušenej poisťovne z obchodného registra k 8. augustu 2007, teda za platnosti a účinnosti zákona o zdravotných poisťovniach, je akceptovateľný aj názor všeobecného súdu o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie odporkyne.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože krajský súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci sťažovateľky neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ústavný súd preto v tejto časti uzavrel, že konajúci všeobecný súd ústavne konformným spôsobom vyložil predmetné právne normy a správne ich aj aplikoval na konkrétny prípad, pričom ich aplikácia nevykazuje znaky retroaktívnosti. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Už len nad rámec uvedeného k sťažovateľkou v sťažnosti namietanému spätnému pôsobeniu právnych predpisov použitých v jej veci, ktoré je nevyhnutné odlíšiť od retroaktívnej aplikácie právnych predpisov príslušnými orgánmi, ústavný súd dodáva, že v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je oprávnený posudzovať súlad zákonných právnych noriem s ústavou. Posúdenie súladu právneho predpisu s príslušnými ustanoveniami ústavy aj z pohľadu sťažovateľkou niekoľkokrát prezentovaného porušenia zákazu retroaktivity môže byť predmetom konania ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 1

ústavy, pričom subjektmi oprávnenými podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy je podľa § 37 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde len: najmenej päťina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd, v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, generálny prokurátor Slovenskej republiky alebo verejný ochranca práv.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľkina argumentácia odôvodňujúca porušenie jej práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým tento dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP, je totožná s argumentáciou odôvodňujúcou porušenie jej práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu. Keďže vo svojej podstate sa argumentácia sťažovateľky dotýka vecnej nesprávnosti záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie odporkyne v spojení s retroaktívnou aplikáciou právneho predpisu a vzhľadom na skutočnosť, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné, teda vo svojej podstate sa vecnou nesprávnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu nezaoberal, je táto argumentácia vo vzťahu k možnému porušeniu ňou označených práv podľa ústavy, dohovoru a medzinárodného paktu irelevantná. Aj napriek uvedenému konštatovaniu však ústavný súd podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prieskumu z ústavne významných hľadísk a dospel k záveru, že najvyšší súd primeraným spôsobom preskúmal prípustnosť dovolania a dostatočne sa vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľky.

V súvislosti s preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v súlade s ktorou otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej

právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení v prvom rade preskúmal procesnú prípustnosť dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa § 238 ods. 1 až 3 OSP, a rovnako tak aj podľa § 241 ods. 2 písm. b) a písm. c) OSP, pričom dospel k záveru, že dovolanie z týchto dôvodov nie je procesne prípustné.

Ústavný súd v ďalšom poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý k sťažovateľkou namietanej nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu uviedol:

„Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., pritom na potvrdenie vecnej správnosti preskúmaného rozhodnutia sa v ňom výslovne nachádza rekapitulácia rozhodných skutkových zistení, ktoré boli nesporné a podrobné, zrozumiteľné a funkčné vysvetlenie toho, prečo odvolací súd považoval za správne závery súdu prvého stupňa o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej, čím dal nepochybnú odpoveď prečo považoval odvolanie žalobkyne za neopodstatnené a žalobu za nedôvodne podanú.

V konkrétnostiach dovolací súd poukazuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým obsahuje vysvetlenie dôvodov pre zamietnutie žaloby, ktoré spočívali v nepreukázaní vecnej pasívnej legitímácie žalovanej v tomto spore v dôsledku tohto, že nebolo preukázané, aby žalovaná pohľadávka prešla zo zrušenej zdravotnej poisťovne Perspektíva na žalovanú. Odvolací súd vysvetlil predpoklady, ktoré neboli naplnené a označil zákonné ustanovenia, ktoré ich vyžadovali. Podľa názoru dovolacieho súdu uvedené odôvodnenie odvolacieho súdu (na ktoré dovolací v celom rozsahu odkazuje) vylučuje priestor pre prípadnú ľubovôľu (arbitrárnosť). Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú arbitrárnosť, porušenie princípu právnej istoty a zákazu retroaktivity.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, obsah odvolania a citoval právne predpisy, na základe ktorých vec prerokoval a z ktorých vyvodil svoje závery. Prijaté závery zhodné so súdom prvého stupňa primerane vysvetlil (pozn.: dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy v merite veci rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne) a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho právnymi názormi. Je v právomoci súdu vykladať a aplikovať zákony (obdobne napr. I. ÚS 50/2004, IV. ÚS 252/2004). Dovolateľka v podstate trvá na tom, že na vec sa vzťahuje len právna úprava platná v čase zrušenia zdravotnej poisťovne (k 17. júlu 1999). Opomína pritom, že zdravotná poisťovňa bola zrušená s likvidáciou, počas ktorej bol na jej majetok vyhlásený konkurz a po jeho zrušení, bola zdravotná poisťovňa 8. augusta 2007 vymazaná z obchodného registra. Do roku 2007 boli zákonmi upravované aj právne pomery žalovanej (Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s.). Súdy systémovo skúmali, či došlo k prevodu alebo prechodu žalovanej pohľadávky z pohľadu právnych úprav platných v príslušnom období. Účastníci konania nerozlišujú to, že súd je orgánom aplikujúcim právo, ktorý má právomoc rozhodovať o tom, aký právny predpis aplikuje a ako ho vyloží; právne posúdenie súdom môže byť iné, než je predstava účastníka konania. Účastník má právo namietat správnosť právneho posúdenia veci súdom, čo je však nutné odlišovať od prípadov nedostatočného, neodôvodneného, nepreskúmateľného, formálneho, svojvoľného či arbitrárneho rozhodovania (rozhodnutia).

Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozsudku (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je potrebné

uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci (napr. v otázkach právneho nástupníctva zrušenej zdravotnej poisťovne Perspektíva, vecnej pasívnej legitimácie žalovanej a pod.) boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľom vytýkané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v namietanom uznesení ústavne konformným spôsobom zaoberal kľúčovou dovolacou námietkou, ktorú sťažovateľka uplatnila vo svojom dovolaní, pričom právne závery, ktoré

k nej zaujal, sú primeraným spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Namietané uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľkou označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľka tiež namieta, že napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikáť a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu všetky osoby sú si pred súdom rovné. Každý má úplne rovnaké právo, aby bol spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje buď o jeho právach a povinnostiach, alebo

o akomkoľvek trestnom obvinení vznesenom proti nemu. Tlač a verejnosť môžu byť vylúčené z celého konania alebo z jeho časti z dôvodov morálky, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti alebo vtedy, keď to vyžaduje súkromný záujem strán, alebo môžu byť vylúčené v rozsahu, ktorý je podľa prísnej mienky súdu nevyhnutný pri osobitných okolnostiach, keby zverejnenie prejudikovalo záujmy spravodlivosti; ale každý rozsudok vynesený v trestnej alebo občianskoprávnej veci, s výnimkou prípadov, keď záujem mladistvých osôb vyžaduje iný postup alebo keď sa konanie týka manželských sporov alebo opatrovníctva detí, bude zverejnený.

Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ústavy a práva podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu, obsahom ktorého je rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukoľvek účastníkovi konania, namieta v priamej príčinnej súvislosti (z obdobných dôvodov) s namietaným porušením svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd, vychádzajúc zo skutočnosti, že dospel k záveru, že sťažnosťou napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, konštatoval, že v tomto konaní nemohlo napadnutým rozsudkom krajského súdu a ani napadnutým uznesením najvyššieho súdu dôjsť ani k porušeniu označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.4 K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že čl. 12 ods. 1 ústavy má charakter ústavného princípu, resp. všeobecných interpretačných pravidiel, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z ústavy a kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, možno v tomto konaní uvažovať o porušení čl. 12 ods. 1 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody.

Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o porušení niektorého základného práva alebo slobody, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 12 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2015